

Janusz Podgórski

Borucino, gm. Stężyca, woj. gdańskie,
st. 1

Informator Archeologiczny : badania 22, 60

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

OKRES LATENSKI

Bednary, gm. Nieborów, woj. skierniewickie, st. 6 - patrz okres halszacki.

Borucino, gm. Stężyca,
woj. gdańskie,
st. 1

Muzeum Archeologiczne w Gdańsku

Badania prowadził mgr Janusz Podgórski. Finansował WKZ w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kultury wschodniopomorskiej ze starszego okresu przedrzymskiego. Osada kultury wschodniopomorskiej z wczesnej epoki żelaza.

Stanowisko położone jest ok. 1,2 km na południowo-zachód od wsi na wzniesieniu po południowej stronie drogi Kartuzy-Bytów.

W maju 1972 r. odkryto tu przypadkowo grób skrzynkowy kultury wschodniopomorskiej ze starszego okresu przedrzymskiego. Zawierał on 3 zniszczone popielnice oraz kołczyk brązowy.

W sierpniu 1988 r. badaniami objęto środkową i górną partię południowego stoku wzniesienia. Na powierzchni ok. 200 m² odkryto 12 obiektów (nr 2-13) w tym:

- 1 grób skrzynkowy 4-popielnicowy
- 1 grób obwarowany 3-popielnicowy
- 3 groby jamowe
- 6 jam odpadkowych.

Z cmentarzyska pozyskano ceramikę (fragmenty i całe popielnice, pokrywy, kubek, amforek, misę) przepalone kości ludzkie, fragment łańcuszka, kołczyk, węgiel drzewny, ozdoby brązowe. Z jam wydobyto nieliczne ułamki ceramiki i węgiel drzewny.

Dokumentacja badań i materiał zabytkowy znajduje się w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Przewidziana jest kontynuacja badań.

Czyżmanowo, gm. Gniewino,
woj. gdańskie,
st. 3

PP Pracownia Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska Oddział w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Iwona Wolanin-Szuidrzyńska. Finansowała Elekrownia Żarnowiec. Drugi sezon badań. Osada z wczesnego, środkowego oraz późnego okresu lateńskiego, ślady osadnictwa wczesnego brązu.

Stanowisko położone jest po zachodniej stronie Jeziora Żarnowieckiego w górnej i środkowej partii stożka napyhowego. Prace wykopaliskowe rozpoczęto jesienią 1987 r. i od wiosny następnego roku podjęto dalsze prace. O badaniach w tej strefie Rynny Żarnowieckiej zdecydowały dwie przyczyny: ratownicze - wynikające z rozbudowy Zespołu Hoteli Pracowniczych oraz poznawcze - wynikające z wcześniejszego rozpoznania. Wykopy badawcze usytuowano wzdłuż osady na osi W-E. Dotychczas odsłonięto i zbadano obszar o łącznej powierzchni 1300 m². Odkryto ok. 400 obiektów w tym chaty naziemne i zagłębione w ziemi, piece, paleniska, jamy zasobowe, ślady po słupach. Inwentarz tych obiektów stanowiły fragmenty ceramiki, polepa, przedmioty metalowe oraz kości i węgiel drzewny. Uzyskano wiele danych z zakresu budownictwa. Odsłonięto mianowicie szereg budowli na planie kołystym lub owalnym (ob. 5, 11, 137, 165, 170, 200) otoczonych śladami po słupach i obiektami gospodarczymi. Występują również podłużne obiekty nieckowato zagłębione w ziemi.